

[Hækkerup.]

at der er blevet langt større Trang til Hjælpekassehjælp, end Tilfældet har været tidligere. Hvor meget denne Trang er blevet større, kan jeg naturligvis ikke afgøre. Paa Grundlag af de Erfaringer, der er indhentet ved at sammenligne Hjælpekassernes Ydelser i de to Vintre 1926—27 og 1927—28, er den højtærede Minister maaske i Stand til at sige noget nærmere derom; og jeg vil gerne i denne Forbindelse rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvorledes det forholder sig dermed. Jeg er bekendt med, at man fra Ministeriets Side har udbedt sig Oplysninger hos Kommunerne om, hvor meget de har udredet til Hjælpekassehjælp i de her nævnte Tidsrum. Disse Oplysninger ønsker man naturligvis for paa Grundlag deraf at kunne beregne, hvor meget der kan ydes i Tilskud til Arbejdsløshedsfonden i Henhold til Loven af 31. Marts i Fjor, og jeg vil i Tilknytning dertil spørge den højtærede Minister, hvor langt man er kommet i de Beregninger, og samtidig minde den højtærede Minister om hans Løfte om, at hvis den Million, som ifølge Loven skulde stilles til Raadighed for Arbejdsløshedsfonden, ikke tilnærmelsesvis slog til, vilde Ministeren være betænkt paa at fremskaffe yderligere indtil en kvart Million, for at Kommunerne dog i nogen Grad kunde faa dækket en begrænset Del af deres Merudgifter.

Naar man taler om Hjælpekassernes Opgave, er det ganske naturligt at gøre sig klart, hvad man skal forstaa derved. Hjælpekassens Opgave er udtrykt i § 3, som siger:

„Hjælpekassens Opgave er midlertidig at støtte værdige trængende, som har fast Ophold indenfor vedkommende Kasses Omraade og ikke nyder Fattigunderstøttelse“;

men der kan meget vel være forskellige Meninger om Forstaaelsen af denne Paragraf. Om Forstaaelsen af Hjælpekassens Opgave har der tidligere ikke været forskellige Meninger mellem mit Parti og i alt Fald det Parti, som den højtærede Minister tilhører; og der er gennemgaaende blandt Hjælpekassebestyrelserne ude i Landet ingen synderlig Uenighed om, hvorledes denne Bestemmelse skal forstaaes. Da den nuværende Hjælpekasselov var vedtaget i 1913, skrev Partiet Venstres Ordfører for Loven en Redegørelse for dens Hensigt og Mening i J. C. Christensens politiske Ugeblad „Tiden“, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne have Lov til at citere en enkelt

Udtalelse af denne Artikel; den lyder saaledes:

„Det er Hjælpekassernes Opgave at virke for, at alle værdige trængende forskaanes for at søge Hjælp hos det offentlige Fattigvæsen. Hvor der er Villie til Selvhjælp, bør den fornødne Støtte ydes. Med den omfattende humane Lovgivning, vi har for Tiden, burde Udgifterne paa Fattigvæsenets Konto i vore kommunale Regnskaber snart forsvinde. En Lovgivning, der stiler mod dette Maal, gør et Folk Ære.

Revisionen af Hjælpekasseloven har givet større Frihed for de kommunale Raad, de har faaet Ret til at yde Støtte til Hjælpekasserne i det Omfang, de finder nødvendigt. De har nu fuldt ud Ansvar for, hvis de lader Mennesker, som har moralsk Krav paa at faa Støtte af Hjælpekassen, ty til Fattigvæsenet.

De kommunale Raad, saavel som Styrelserne til Hjælpekasserne, vælges ved almindelig Valgret. Kvinder som Mænd har Stemmeret. Det staaar i deres Magt at hjælpe værdige trængende. Loven sætter ingen Skranker.“

Ja, det var Venstres Ordførers Opfattelse i 1913. Jeg gaar ud fra, at det ogsaa var Venstrepartiets Opfattelse i 1913; og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om Venstrepartiet fremdeles vedstaaer denne Opfattelse. Vi for vort Vedkommende vedstaaer den; men hvis Venstrepartiet ogsaa vedstaaer den, er det foreliggende Forslag i Virkeligheden ganske ubrugeligt. Det vil interessere mig at høre, om Venstres nuværende Ordfører overfor dette Forslag stiller sig paa samme Maade som hans Forgænger i 1913. I det store og hele er Loven blevet brugt i Overensstemmelse med de her citerede Udtalelser, fordi Loven kunde bruges saaledes. Ganske vist er mange Kommuner blevet ramt haardt, ved at de har maattet bruge Loven paa den Maade, fordi Hjælpekasseudgifterne hovedsagelig falder paa Kommunerne, men det vil være umuligt at bruge Loven paa denne Maade, hvis det nuværende Forslag bliver ophøjet til Lov. De Bestemmelser, der er fastsat i §§ 2 og 4, er af en saadan Art, at de, hvis ikke der tilføjes Ventilbestemmelser, vil forhindre, at Loven tilnærmelsesvis kan bruges som hidtil.

Jeg har i Foraaret udførligt redegjort for, hvorledes disse Paragraffer virker, og skal derfor heller ikke komme langt ind paa dem nu, men jeg vil dog gerne nævne f. Eks. for § 4's Vedkommende, at naar en